

РЕШЕНИЕ

№ 1272

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 05.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **13164** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Е., чрез адв. С. С., САК, преупълномощен от [фирма], представлявано от управителя адв. Л. К. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, офис 4 срещу Решение № ПО – 130/05.11.2019г. на Директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него ПНПОМ с изх.№С190022 – 023 – 0002973 от 10.10.2019г. на Р. Я. Г., главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение и на ПНПОМ, като издадени в нарушение на административно- производствените правила и на материалния закон. Посочва се, че ПНПОМ е издадено при липса на предвидените в чл.121, ал.1 от ДОПК и чл.195, ал.1 и ал. 2 ДОПК предпоставки. Твърди се, че в ПНПОМ не се съдържат фактически и правни основания, от които да се изведе сочения за обезпечаване предполагаем размер на публичното вземане, липсва мотивирано искане до публичния изпълнител. Правят се възражения, че публичният изпълнител не е преценил дали искането за налагане на ПОМ е мотивирано по смисъла на чл. 121, ал.1 от ДОПК. Не е ясно на какво основание публичният изпълнител е приел, че имуществото на [фирма] е недостатъчно, за да гарантира събирането на бъдещите публични вземания. Също така не е мотивирана обезпечителна нужда и не е спазен принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим на основание §2 от ДР на ДОПК. Наложено е заповед върху ценни книги, а

реално са запорирани дружествени дялове. Не е посочена балансовата стойност на актива, в нарушение на чл.195, ал. 6 от ДОПК. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от упълномощен процесуален представител.

Ответникът - директорът на ТД на НАП С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Счита, че същата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Посочва, че има издаден ревизионен акт, с който е установено публично задължение на жалбоподателя, които следва да бъде обезпечено. Няма данни ревизионният акт да е оспорен по административен ред. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р – 22221419002876 – 020–001/07.05.2019г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задължения за корпоративен данък за периода от 01.01.2015г. до 31.12.2017г.

С мотивирано искане № Р – 22221419002876 – 039 – 003/09.10.2019г. на главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С. до дирекция „Събиране“ ТД на НАП – С. е поискано налагане на ПОМ с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице, в следствие на които събирането на задълженията ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

В искането е обоснован извод, че в хода на ревизията ще бъдат определени публични задължения с предполагаем размер общо на 9179414.88 лева, от които 7 307 804.88 лева главница и 1 871 610 лева лихви, чието събиране значително ще се затрудни. Като причина е посочено, че дружеството има непогасени публични задължения в общ размер от 2240.10 лева към 09.10.2019г. Наложено е заповор върху банкови сметки и възбрана на недвижими имоти, но имотите не са свободни от тежести, а в банковите сметки няма налични средства за покриване на задълженията, като за сметката в [фирма] – клон С. юг е получено писмо, че ще бъде служебно закрыта.

Предполагаемото публично вземане е в особено големи размери от 9179414.88 лева. В искането е предложена и конкретна обезпечителна мярка, която да послужи като обезпечение.

С ПНПОМ с изх. №С190022-023-0002973/10.10.2019г. е наложен заповор върху дялове, собственост на [фирма] в [фирма], 500 броя с номинална стойност от 100 лева, с издател [фирма] на обща стойност от 50 000 лева. В мотивите на постановлението са възприети мотивите на искането, изложени от публичен изпълнител при ТД на НАП–С..

Изпратено е заповорно съобщение по чл. 203, ал. 8 от ДОПК до Агенция по вписванията, заповорът на дяловете е вписан в Търговския регистър.

В срока по чл.197, ал. 1 от ДОПК [фирма], ЕИК[ЕИК] обжалва ПНПОМ пред директора на ТД на НАП С., който с решение №ПО-130/05.11.2019г. оставя жалбата без уважение като неоснователна. В решението си директорът на ТД на НАП С. приема, че изискванията на чл.121, ал.1 ДОПК са изпълнени. Прави извод, че при предприемане на действия по предварително обезпечение публичният изпълнител е в условията на обвързана компетентност по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения, както и относно мотивите, обуславящи налагането на предварителните обезпечителни мерки и се ползва от преценката на ревизиращия орган. Приема, че не е нарушена разпоредбата на чл. 121, ал.3 от ДОПК, тъй като

налагането на запора върху дяловете не спира извършваната от ревизираното лице дейност.

В хода на съдебното производство са представени ПНПОМ №С190022– 023 -0002730/12.09.2019г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП– С. за обезпечаване на вземанията в същото ревизионно производство чрез възбрана на описаните в ПНПОМ недвижими имоти и запор на банкови сметки, находящи се в [фирма]. ПНПОМ е обжалвано по административен ред и потвърдено с Решение № ПО – 112/04.09.2019г. на директора на ТД на НАП – С.. Видно от ПНПОМ №С190022– 023 -0002730/12.09.2019г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП– С. в него е посочената данъчната оценка на всеки един недвижим имот, върху който е наложена възбрана. Общата стойност на възбранените имоти по данъчна оценка е 6001.25 лева. Стойността им не покрива размера на задълженията общо от 9179414.88 лева, имотите не са свободни от тежести. Налични парични средства в [фирма], които да покрият размера на задълженията също няма. Дори и процесният запор на дялове на стойност от 50 000 лева не може да гарантира събирането на вземанията.

На 14.10.2020г. е издаден ревизионен акт № Р – 22221419002876 – 091– 002, с който са установени задължения на [фирма] в хода на същото ревизионно производство в размер на 7 658 044.46 лева главница и 2 167 825.44 лева лихви.

Във връзка с издаването на ревизионния акт е продължено действието на наложените ПОМ на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК с Постановление №С200022 – 139 – 0000088/15.01.2020г., връчено на 28.01.2020г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е получено от жалбоподателя на 07.11.2019г. по електронен път. Жалбата срещу него е подадена на 14.11.2019г., т.е в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК.

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, доколкото с обжалваното ПНПОМ с изх. № С190022 – 023 – 0002973/10.10.2019г. на Р. Я. Г., главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. се засягат пряко права и интереси на [фирма]. Поради изложеното, жалбата, като подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване административен акт е процесуално допустима.

Съгласно чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Съгласно чл.197, ал.1 - 3 от ДОПК, в настоящото производство съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган съобразно разпоредбата на чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки №С190022 – 023 – 0002973/10.10.2019г. е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в териториалната дирекция на НАП, съгласно правомощията, предоставени с чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма.

Съгласно чл.121, ал.1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния

изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни, като съгласно ал. 2 предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197, а съгласно ал.3 предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност. Съгласно чл. 195, ал. 7 ДОПК, обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5.

Съгласно чл.197, ал.3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл.121, ал.1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в ал.3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя като изискване за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане, следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Този принцип изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на, ал. 5 на чл. 6 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В тежест на административния орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. За всеки конкретен случай тя трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията, визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Налагане на мерките следва да е обоснована от

органа съобразно преследваната от закона цел.

В случая, първото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 1 ДОПК не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото, от [фирма] са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложения с ПНПОМ заповед на дружествени дялове. Второто отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 2 ДОПК не е приложимо. Спорните обезпечителни мерки са предварителни по чл. 121, ал. 1 ДОПК за обезпечаването на бъдещо публично вземане към жалбоподателя. За налагането им изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 1–8 ДОПК не се изисква и затова липсата му не обуславя отмяната им. Общото правило по чл. 195, ал. 1 ДОПК, че подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания важи за окончателните обезпечителни мерки, които се налагат въз основа влязъл в сила или подлежащ на предварително изпълнение акт за установяване на публично вземане, който представлява изпълнително основание по чл. 165 ДОПК. Това общо правило се дерогира от специалния чл. 121, ал. 1, пр. 1 ДОПК, който изрично позволява предварителни обезпечителни мерки да се налагат в хода на ревизията за подлежащите на установяване задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски преди за тях да е издаден ревизионен акт като изпълнителен титул. В случая е издаден ревизионен акт, с който са установени размери на публичните задължения, които са по-високи от посочените в обжалваното решение на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него ПНПОМ. Също така предварителните обезпечителни мерки са конвертирани в окончателни с Постановление №С200022 – 139 – 0000088/15.01.2020г., по реда на чл. 121, ал. 6 от ДОПК.

Противоречивите позиции на страните по делото касаят преценката на третото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 3 ДОПК - дали обезпечителните мерки са наложени при спазване на изискванията по чл. 121, ал. 1 ДОПК.

Ревизионното производство срещу [фирма] е образувано с издаването на ЗВР №Р-22221419002876 – 020 - 001/07.05.2019г., съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК. Предварителните обезпечителни мерки, независимо от вида им, съгласно чл. 121, ал. 2 ДОПК, се налагат с постановление от публичен изпълнител по реда на чл. 195, ал. 3 ДОПК. Моментът на налагане съвпада с издаването на това постановление по чл. 121, ал. 2, вр. чл. 196, ал. 1 ДОПК, а не с влизането му в сила, тъй като съгласно чл. 121, ал. 2 вр. чл. 197, ал. 6 ДОПК изпълнението не може да бъде спряно поради обжалването му. Мерките по ПНПОМ с изх. №С190022- 023-0002973 от 10.10.2019г. са наложени съгласно чл. 121, ал. 2 вр. чл. 195, ал. 3 ДОПК с издаване на това постановление, в хода на започналата ревизията. Към момента на издаване на ПНПОМ ревизионното производство не е прекратено със заповед по чл. 119, ал. 4, пр. 2 ДОПК, нито е приключило с ревизионен акт по чл. 119, ал. 4, пр. 1 ДОПК, висящо е със следващата се от това допустимост на акцесорното спрямо него обезпечително производство по чл. 121, ал. 1-3 ДОПК.

Ответникът сочи, че публичният изпълнител няма компетентност да

обсъжда по същество констатациите на ревизиращите органи, а действа в условията на обвързана компетентност по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения и относно мотивите, обуславящи налагането на предварителните обезпечителни мерки и се ползва от преценката на ревизиращия орган.

Според разпоредбата на чл. 121, ал. 1 ДОПК, в хода на ревизията органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагане на предварителни обезпечителни мерки. Изразите "може да поиска" и "мотивирано" означават, че се касае за правомощие на органа, свързано с анализ и преценка на необходимостта от започване на обезпечително производство. Действително, публичният изпълнител е обвързан от преценката на органа по приходите дали да наложи обезпечителни мерки, но в неговите правомощия е сред тях да избере онази, която няма да доведе до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Тежестта да обоснове необходимостта от налагане на обезпечителна мярка е на органа по приходите.

В производството по чл. 197 от ДОПК приходните органи, както и съдът, не могат да преценяват изводите на ревизиращите органи относно размера и дължимостта на установените публични задължения. Преценката в обезпечителното производство се ограничава до това дали е налице обезпечителна нужда и дали ще се затрудни събирането на бъдещото публично вземане, като обезпечителната мярка не следва да води до сериозно възпрепятстване дейността на лицето (чл.121, ал.3 от ДОПК).

Наложените предварителни обезпечителни мерки са законосъобразни, при наличие на предпоставките по чл. 121, ал.1 от ДОПК. Те не водят изобщо до възпрепятстване на дейността на ревизираното лице, а и са единствените възможни, след като дружеството не разполага с други свободни активи, достатъчни да обезпечат задълженията в пълен размер. От друга страна, жалбоподателят може, ако разполага с други активи, годни да обезпечат предполагаемото задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 от ДОПК. В сезиращата съда жалба се повтарят отново доводите, развити в жалбата пред решаващия орган, които са обсъдени в обжалваното решение и са приети за неоснователни, като съдът намира изложените в решението мотиви за правилни, обосновани и законосъобразни.

С оглед на изложеното, неоснователни са възраженията за нарушаване на принципите на съразмерност по чл. 6 от АПК, във вр. § 2 от ДР на ДОПК, както и за непропорционалност на наложената обезпечителна мярка. В случая са приложими специалните правила на ДОПК, които не са

нарушени с издаденото ПНПОМ и потвърждаващото го решение.

По отношение на обезпечителната нужда – доказва се, че такава е налице. Дружеството има непогасени данъчни задължения към датата на издаване на ПНПОМ. То не разполага с достатъчно активи за гарантиране на вземането. Парични средства по сметката в [фирма] не са налични, а и е постъпил отговор от банката, че тя ще бъде служебно закрыта. Възбранените недвижими имоти, които не са свободни от тежести са на обща стойност по данъчна оценка от 6001.25 лева. Друга стойност не се доказва от жалбоподателя. Размерът на установените задължения на [фирма] с ревизионен акт е 7 658 044.46 лева главница и 2 167 825.44 лева лихви. Неоснователно е възражението, че в процесното ПНПОМ не е посочена стойност на актива – запорът е наложен по номиналната стойност на дяловете, общо от 50 000 лева. Сумата също е недостатъчна за покриване на размера на задълженията. Неправилно в общия текст е посочено, че се запорират ценни книжа, а не дружествени дялове, но техническата грешка не може да бъде самостоятелно основание за отмяна на решението и на потвърденото с него ПНПОМ.

По изложените съображения решение № ПО-130/05.11.2019г. на директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата на [фирма] срещу ПНПОМ с изх.№С190022-023-0002973/10.10.2019г. е законосъобразно, не са налице основания за неговата отмяна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1, вр. чл. 144, ал.2 ДОПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. съгласно пар. 1 и чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Е., чрез адв. С. С., САК, преупълномощен от [фирма], представлявано от управителя адв. Л. К. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, офис 4 срещу Решение № ПО – 130/05.11.2019г. на Директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него ПНПОМ с изх.№С190022 – 023 – 0002973/10.10.2019г. на Р. Я. Г., главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за

приходите – Териториална дирекция С. разноси за юрисконсултско
възнаграждение в размер на 300 (триста) лева.
Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: